

ning var større Drang til en saadan Station end paa noget andet Sted ved Kattegattet. Denne Opfordring gjentoges under Forhandlingerne, og der blev af Ministeren givet Bøstøtte om, at Eagen skulde blive gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse i Løbet af Indværende Aars Sommer. I denne Anledning er Bestyreren for det norrøjske Redningsvæsen bleven beordret til at foretage en Rejse til Læsø for nøagtigt at undersøge de lokale Forhold og derefter for Ministeriet udtale sig om, hvorvidt der efter hans Formening overhovedet med nogen Nytte vil kunne anbringes Redningsstationer paa Den samt i bekræftende Fald om, hvormange Stationer der da kunde oprettes, paa hvilke Punkter de skulde anbringes, og hvorledes de skulde indrettes. Af den derefter fra Bestyreren modtagne Indberetning fremgaaer det, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at træffe særlige Foranstaltninger til Skibbrudnes Redning paa Dens sydlige, sydlige og sydvestlige Kyst, da de her foresaldende Strandinger kun sjældent ville medføre Livsfare for de Skibbrudne, og da derhos de stedlige Forhold paa denne Deel af Kysten, hvor Strandinger indtræffe i en Afstand fra Land af indtil $1\frac{1}{2}$ Mil, ere af en saadan Bestaafenhed, at hverken Redningsbaad eller Raakapparat vilde kunne virke med nogen Nytte. Ogsaa paa Nordvestkysten gaae Nyelserne saa langt ud i Søen, at Strandingerne kunne foresalde i en Afstand af indtil 1 à $1\frac{1}{2}$ Mil fra Land, men Strandingerne ere her ofte forbundne med Livsfare, og en efter Forholdene afpasset Redningsbaad vil derfor her kunne have sin Betydning. En Betingelse herfor vil det imidlertid være, at Baaden, i Modsetning til hvad der ellers er Tilfældet med vore Redningsfartøier, bliver indrettet til at føre Seil, men da dette vil have til Følge, at Baaden, der maa have et større Dybtgaaende end de almindelige Redningsbaade, vil blive saa tung, at den ikke vil kunne transporteres paa Land, har man formeent, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Oprettelse af en Redningsstation paa dette

Sted bør udsættes, indtil det her paatænkte Havneanlæg er fuldført.

Derimod maa Oprettelsen af en til at virke paa Dens Nord- og Nordøstlyst bestemt Redningsstation antages at ville være haade hensigtsmæssig og tillige strax iværksættelig. Paa Strækningen mellem Horner Odde og Segens Odde nærmer Dybet sig tæt til Land, og Strandinger kunne saaledes forekomme i kort Afstand fra Kysten, hvorfor et Raakapparat vil kunne anvendes her. Længere mod Øst gaaer Grunden atter temmelig langt ud i Havet, og Strandingerne foregaae saa fjernt fra Land, at man kun med Baad vil kunne naae ud til de Skibbrudne. Den eventuelle Station maatte derfor være forsynet med begge Arter af Redningsapparater, men vilde da formeentlig ogsaa kunne virke med Held paa denne Kyststrækning, hvor farlige Strandinger ikke ere sjældne. En væsentlig Ulempe vil den store Mangel paa farbare Veie medføre, hvilket i høi Grad vil vanskeliggøre Redningsapparaternes Tilstedekomst i rette Tid til Strandingsstedet, men da man let paa Stedet kan erholde det til Betjeningen fornødne øvede Mandskab og et tilstrækkeligt Antal Heste til Apparaternes Transport, vil den paapegede Vanskelighed, der ialfald neppe er større end den, under hvilken Redningsvæsenet lider ogsaa paa mange Steder paa Sjyllands Vestlyst, i de fleste Tilfælde kunne overvindes, og om man end undtagelsesviis af den ansøgte Grund ikke vil være istand til at benytte Redningsapparaterne, vil der dog i mange Tilfælde ved samme kunne bringes de Skibbrudne en værdifuld Hjælp. Ministeriet har derfor ikke taget i Betænkning at foreslaae, at der paa denne Kant af Den oprettes en Redningsstation, der rettest vil være at anbringe i Nærheden af Østerby, hvorfra Redningsapparaterne lettest ville kunne anvendes ved Strandinger saavel paa Nordkysten som paa Østlysten. Omkostningerne ved Stationens Oprettelse antages at ville beløbe sig til ca. 3,500 Rd. een Gang for alle og til c. 550 Rd. i forøget aarlig Udgift til Redningsvæsenet.